

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 20.

1. NOVEMBER 1934

6. ÅRGANG

Vinne eller tape.

Prediken av Alex Olavsen.

(Mark 4, 22-25).

I det foranstående av dette kapitlet har Jesus fremstillet en lighetsprøve om sammansen som sådde seg i sin aker. Han vilde med denne lignelser lære oss at sæden, som han sådde var Guds ord, og menneskehjertet var den aker, hvor den blev sådd. Denne lignelse og dette billede er jo ikke ukjent for oss. Vi kjenner alle til dette.

Vi vet, at når man har sådd en seed i en aker, så ser man ikke det som er sådd. Men hvis det er liv i sæden, kommer den dagen før eller senere, da det blir åpenbart. Slik er det også når Guds levende ord er kommet inn i vårt hjerte og vi har fått erfare og levende inntrykk av det. Det kan også være skjult en tid, men får det utvikle sig slik som det skal, så må det skjulte åpenbarer. Det kan ikke dolges.

Det er det som Jesus tilskilter med de først opbleste ordene. Han vil kraftig bevisse, hvor håpløst det er å forsøke å leve et åndelig liv i hemmelighet. Det vil aldri lykkes, likeså lite som det går på å så sin seed i lønndom. Den vokser. Ja, om man til og med har stjålært sæden, så vokser den. Denne omstendighet opplever ikke denne lov. Den må vokse, så sant det er liv i sæden.

Nu kanskje noen vil si: «Men Nikodemus var jo en slik, som kom til Herren i hemmelighet.» Men det er ikke så sikkert at han var et slikt menneske. Det er meget mulig at han kom i nattens stille timer for å få en uforstyrret, stille stund med Mesteren, for å få en dyptgående, uforstyr-

rukket videre. Tenk bare på oppfinnelser og kulturelle goder, hvordan de automatiske brer sig til alle verdenshjørner! På nogen få år har telegrafen omspent hele jorden så å si. Kristendommens område er derimot ennusterket begrenset. Dette viser oss med all ønskelig tydelighet at misjonen har sterke makter å kjempe mot, og at den er et arbeide. Evangeliet kan ikke bare spredes utover jorden ved hjelp av bøker, tidsskrifter og brosyrer, slik som f. eks. tekniske oppfinnelser. Nei, det må bringes ut over verden av mennesker som selv har fått opleve dette evangelium, og som er beslejet av en hellig trang til å bringe det videre.

I de siste 150 år har misjonen gjort store og gledelige fremskritt. Men dette må dog ikke gjøre oss blinde for det faktum at det ennå finnes 1200 millioner hedninger, og at dette tall stadig øker, fordi misjonsmenigheten ikke kan holde skritt med befolkningstilveksten.

Men hva gjør vi? Vi sitter rolig her hjemme og begrenser vårt

Så kom det et inntøte da noe gikk istykker på en måte. Det var likestøtten som ble omstøket. Jeg syntes predikanten prekte bare for meg og jeg hørte. Jeg hørte slik at jeg blev sint iblandt, men jeg hørte og jeg måtte være med, for jeg hadde mottatt et øre som kunde høre.

Det er underlig, at Jesus fremstiller en sådan tale. «Om noen har øre til å høre, så hører han.» Han fremstiller den til sine døpere. Hadda ikke de ører, og visste han ikke det? Jovist, de hadde ører og det visste han. Men han fremstilte allikevel en slik tale. Jeg er ganske sikker på at I har ører her i aften, men jeg er enda ikke sikker på at I hører. Der hvor det er den samme ånd, det samme budskap predikes og det samme forhold er forhånden, der hører den ene og blir glad, og hører slik at han knapt kan sitte stille, og den andre hører og blir forarget og hører og blir enda mere forarget. Det er samme budskap, samme vidnesbyrd, det er samme ytre forhold, og ører har de begge, men de hører allikevel så ulikt. Det behøves nok i sannhet å formane: «Om noen har øre til å høre, så hører han.» Og: «Gi akt på hvad I hører.»

Må God få åpne våre ører, så vi kunne høre! Det er velsignet i denne siste tid, at man holder på å bli lydher for Andens rest og at mennesker blir det mera og mera. Priset varer Herrens navn for det!

III.

Jeg kommer ihu en oplevelse som ble fortalt mig for noen år siden, der grep mig dypt og gjorde meg meget interessert angående sakene og hvordan det kunde forholde sig med den. Det var to ynglinger som stod oppet ved Tømfonnen i Jämtland og hørte

FRA FINNMARK

Kjære «Misjons-Rosten»!

Fred i Jesu dype blod!

Vil idag sende dig en hilsen fra Varangerfjord.

Har trang til å utbryte med David: Min sjel lov Herren og alt hvad I mig er, love hans heilige navn! Min sjel lov Herren og glem ikke alle hans velgjerninger! Psalm 103, 1-2.

Herrens tjener David var ikke i tvil om hvem han skulle love. Han hadde erfart Guds godhet og trofasthet. Og vi som lever i ham sier med sangeren: Han er likeden idag. Mens verdens gudar undergang imøte kan vi løfte seiersmerket å pris vår Guds navn som har gjennomgått oss til et levede håp ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde. Det gleder vår hjerte å se at Gud for sin sak frem til seier, også i dette hårde og mørke Lestadianer-districtet Varangerfjord, hvor den lærre har stilt hovedsete. Men Gud være takk, han løser sjøle også fra den trellestand og fører inn i friheten gode land.

Har i sommer hatt den glede å ha fire ganger dyp. 11 stykker har tatt dette herlige skritt til å la sig begrave med Kristus ved døpen.

Et velsignet stevne gav Gud

fossens brus. Den ene var meget musikalsk og som han står der bedømmer han av fossens brus. «Hører du den tonen?» sa han til den andre. «Man kan vel ikke høre toner hers,» svarte den andre, «det er bare brus.» Om en stund spur han igjen: «Hører du den tonen?» «Man hører jo bare brus hers,» svarte den andre igjen. Den ene hørte toner, den andre hørte

oss i sommer. Sondag 29. juli her i V. Jakobselv. Ca. fire hundre mennesker var samlet fra stedene heromkring. Moter kl. 12 og 4. Mange venner var de som vidnet herlig om sin dyrebare forloper. Kl. 6 gikk vi så til elven hvor 7 av våre venner fra Vadso gikk med Jesus utenfor leiren for å vandre i et nytt levned, til hans åpenbarelse dag; det var en herlig stund. En dyp stillhet rådet. Herren talte mektig til den skare som stod ved stranden, bare noen av disse hadde sett dyp før. Mange syntes nok dette gikk forvridt. Men andre sa vi har navnet men ikke lever. Gud give mange fikk sting i hjertet.

Kjære venner, vær med å bed om at sannhetens lys må få trenge inn i de mange formorkede hjertet og hjem i disse trakter, så det blev en innhostning for anskriket lyder se brudgommen kommer. Ingen av de frie vidner har besøkt stedene heromkring på lenge, men Jesus sier: «Min Far arbeider inntil nu og jeg arbeider». Joh. 5, 17. Derfor ser vi hen til hans løfter og venter tåmodig.

V. Jakobselv 4. oktober 1934.

Hjertelig hilsen eders i Kristus

Marta og A. Mathisen.

bare brusen og det var samme foss de horte på. Det gikk en tid og jeg ville kontrollere om det var sant. Jeg har ikke et slikt øre at jeg kan høre slike toner. Sa spurte jeg en musikalsk dame i Østersund om man kan høre toner i en foss. Jeg sa på hennes blikk at hun mente: Er du så dum at du ikke hører det? «Jeg Forts. 4. side.

Misjonen — en forsømt kristenplikt

Professor Hallesby holdt foredrag i Norges kr. Studentlag. Emnet var: «En forsømt kristenplikt».

Gud har vist oss en ubegriplig tillit, da han overlot til oss å bære budskapet om den fullførte frelse ut blandt folken. Hvor sørgetlig lite verdig vi har vært til denne tillit! Bare en drøttedjedel av Jordens 1850 millioner har fått høre om dette glade budskap. Bare 684 mill. er kristne, og av disse er igjen 300 mill. romersk-katolske og 144 gresk-katolske. Jeg vil ikke nekte at der finnes mange virkelige kristne bland dem, men folk som driver direkte avguder i gjennev mennekse- og billeddyrkning, — ja, jeg synes ikke de er så særlig kristne. Man må altså fra denne tredjedelen trekke en god del.

Det kan høres rart at kristendommen på hele 1900 år ikke har

misjonarbeide mer og mer nu i en tid da det går en slik vekkelsesbelge over misjonsmarkene, så vi neppe har vært vidne til makten her hjemme!

En dag kom det en deputasjon fra en fjern provins til en misjonær på en av våre misjonsmarker. De bad så inntrengende om at evangeliet måtte bli bragt også til dem. Misjonæren måtte, så nøydig han vilde, svare at det hadde de desværre ikke midler til. Da var det en gammel mann som sa: Jaja, vi må nok do uten evangeliet. Men vil du da love at våre barn skal få det?

Går ikke vi inn gjennom dørene, mens de er åpne, så kan vi være viss på at kommunistene og muhammedanerne vil gjøre det. Muhammedanerne driver systematisk misjonarbeide, og har en stor misjonærskole i Kairo. Kommunistene hensynslosse agitasjonsvirksomhet kjenner vi så godt her hjemme også. Heller ikke må vi se bort fra den fare som representeres av den katolske misjon. En katolsk misjonær skal således ha svoret på at om 50 år

kal der ikke være igjen en eneste protestantisk misjonær på Madagaskar.

Alt vi hører fra misjonsmarken idag forteller oss om vår forsømt kristenplikt. Hedningenes skrik om hjelpe lyder til oss som aldri før. Og dette skrik rammer enhver av oss. De fleste skyver det fra seg med den begrunnelsen at misjonarbeidet bare er for dem som er kallet til det. Dette holder på å bli en alvorlig hindring for misjonen. Det er innlysende at Gud ikke ønsker at alle skal dra ut på misjonsmarken.

Lik innlysende er det at Gud selv ønsker å utpeke sine misjonærer. Men det vanskelige er: Hvorledes utpeker han dem?

Det er klart at man må gi Gud anledning til å uttrykke sitt ønske. Man skal ikke skyve det hele fra seg fordi man synes det er så urimelig og vanskelig, og fordi man ikke føler sig kallet. Nei, man skal si til misjonens Herre: Jeg stiller mig helt inn under din vilje og avventer ditt vink. Gjenflittig bonn og ydmighet for Gud vil man nok omsider få

Hans vilje å vite, selv om det ofte kan dra ut.

De fleste av oss vil Gud beholde her hjemme. Men også vi skal være misjonærer. Vi skal ofre oss selv, vårt liv, for misjonen, arbeide og be for den. I vår bonn må vi ikke slå en snever cirkel om oss selv og våre egne, og overlate de andre og deres bekymringer til sig selv. Vi må ta med alle i vår daglige stille stund med Gud.

En viss prosent av vår innbefolking gikk til misjonen, ikke nogen ører nu og da, alt eftersom det passer. Da vil det nok vise sig, hvis vi begynner å regne etter, at det hele blir nokså ubetydelig.

Misjonseksperten J. Johnsen uttalte, at dersom misjonarbeidet skulle fortsette med samme fart som for verdenskrigen, ville det ta 300 år for alle folkeslag har fått høre evangeliet.

Her er nok å gjøre for vår ungdom. Markene er hvite til host. Gå ut og host dem!

(Dagen).

MISJONS RØSTEN

Fril, uavhengig organ i misjonsens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15 i måneden. Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-

Resten, Sarpsborg.

Abonnementspri er: I løslegg 20 øre, kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonene. Adresseforandringer, skriftlig opgjørelse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Opropp!

for

«De forsømtes misjon»

Det er vel for den norske almenhet en kjent sak at der finnes her i landet et omvankende folk som kaller for omstørrelse. Av disse er ca. 2000 fødte i Norge og er således norske borgere. Men mange av dem ligger etter i kulturelt og religiøst henseende, fordi de er oppvokset på livets skyggesside.

De er også foraktet og sett ned på mange, men til tross for dette er de dog mennesker som vi andre og skapte av den samme Gud.

Undertegnede har frivillig og på egen regning forkjent Kristus for dem, og flere er kommet til tro og omvendelse. Men skal en misjon drives og resultater oppnås, så kreves der midler, og dette mangler vi desverre. Derfor henvender vi oss vennligst ved dette opropp gjennom pressen til våre norske venner om å hjelpe oss i dette vårt misjonsarbeide. Saken er Herrens. Gud elsker en glad giver.

Misjonens kasserer er: G. Gabrielsen, Markveien 2 IV, Oslo.

Strommen i oktober 1934.

G. W. Andersen,
evangelist.

Opropp anbefales:

E. H. Wang G. Gabrielsen,
forlagsbestyrer, fhv. forstander.

Aug. Abell, A. Fladberg
misjonsforstander, forstander.

H. Hjelm-Larsen, Lyder Engh
redaktør.
redaktør.

Thv. Storbye, Albert Hjorth,
pastor.
ingenier.

Borte fra legemet,
hjemme hos Herren.

2. kor. 5, 8.

Så er vår kjære syster Hilda Ødegård ikke mere her tilhuse, hun er gått for å være med Herren. Det synes så vanskelig for oss å bli fortrolig med, at det er en virkelighet, så sterk og frisk som hun gikk i blandt oss, fire ukers sykeleie, så var hennes jordiske hus nedbrutt, hun gikk strålende lykkelig og seirende over floden. Der var intet mørke ikke en skygge av tvil. Nei hennes sjel eiet himmelsk fred og guddommelig trygghet i Jesus alene. Venner som besøkte henne under hennes sykdom sa: «Det var en oplevelse som de ikke ville ha undværet, å sitte ved hennes seng og høre hennes frimodige vidnesbyrd om den dype

fred og lykke som var blitt hennetildel og hvor hun frydet sig til å få møte ham som hennes sjel elsket. Hun var løst fra alt som herer jordelivet til — teltelinele var løse, ferdig til oppbrudd hvad tid som helst.

Hennes liv på jord var ett vidnesbyrd i hjemmet og utenom.

Nu er hennes plass tom og hennes rost er forstummet i motene hvor hun alltid var med og prisete Gud i bønn og vidnesbyrd. Hun var så umistelig i venneflokkon. Men det er skjedd av Herren. Etter klart for oss, det gjerning hun hadde fått i opdrag av den Herre Kristus å utføre, var fullført; hun var moden for himmelen. Hun hadde stridt den gode strid, fullkommen lopet, bevaret troen.

Mange venner og vidner vil nok huske henne fra stevnen på Ødegård i Skiptvet, hennes lyse smil og varme håndtrykk, som skjært vidnet om, at hun elsket Guds små og blant dem var hun hjemme.

Må Gud som troster de nedbjsjetne, trøste vår kjære bror, som savner en elskelig hustru og barna som savner en kjærlig og oppfrørende mor.

Opp ikke minst er sester Ødegård savnet av oss på Schie som er inderlig kjær soster og god nabo.

Hennes minne er velsignet!

Fredshilsen fra

Astrid Schie,
p. t. Rakkestad.

NB. Vil med det samme benytte anledningen og sende mine kjære venner i Troms og Finnmarks fylker en hjertelig hilse.

D. S.

«Den rettferdige skal være i evigt minne». Salm. 112, 6.

Dette kom nettop for mig da jeg leste ovenstående brev. Jeg hadde den glede å få bi i Ødegårdsgjæstfri hjem under mitt korte ophold der for ca. 2 år siden og glemmer ikke den godhet og gjestfrihet der ble mig bevist. Str. Ødegård vil nok minnes av mange Herrrens vidner og alle som lærte å kjenne denne stilte, opofrende og tjenestvillige sester.

Gud velsigne hennes familie og venner som føler savnet og står sengende igjen. Kun en kort tid og vi skal møtes igjen.

G. Iversen.

Det faste punkt.

Professor Birkeland uttalte i et foredrag nylig bl. a. følgende:

«På vår reise ut i uendeligheten, den fysiske og den metafysiske, mellom turen fare og og millioner ukjente forferdelser, sitter vi nokså engstelige på vår lille tue og spør etter det berømmede «faste punkt», som er utenfor og over det hele.»

Hvor godt er det ikke for alle som tror på Guds ord å vite, at der i den guddommelige Åpenbaring er et sådant fast holdpunkt. Jusus sier om Guds ord: «Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal ingenlunde forgå.»

Men som regel får vi ikke riktig smak på bibelen før det svikter, det vil si før har bygget på.

Når vi da har spillet fallitt og kommer som de hjelpele sil Herrrens ord med bønn om lys og hjelp, så oplever vi bibelens guddommelige autoritet på vårt eget hjerte og i vårt liv.

Misjonen på Diomedesøya, Alaska.

Da der vel også i år er dem som er interesserter for å høre hvordan det går med Herrens sak ved jordens ytterste ender, vil jeg gjøre et utdrag av tre-fire breve jeg har fått derborfverte i det senere.

Oscar Brown, broderen fra Sunnmøre, som har virket på Diomedes i tre vintrer, er gått ned til Statene i sommer for et års hvile, eller forandring. Efter hans breve å dømme har det også sieste år gått ganske bra. Gud har vært nær og velsignet dem; sjele er vunnet for Jesus. Da der neppe er noen hvit mann til å ta broders plass gjennom kommende vinter, er det bestemt at Dwight Millegrøn skal forestå arbeidet med å holde sondagskolen gjænde og samle folket om Guds ord.

Han har nå i to vintrer vært Oscars tolk og medarbeider. Denne eskimoingdom vil måske av enden erindres fra min omtale av ham gjennom flere år. Han og Marta var de første som blev viet på hvitmannsvis på det sted. De var da bare omkring sekstenårsalderen. Nu forteller han at de har to sonner. Førefrig forteller han i et langt brev forskjellige interessante ting. Han synes å ha

driver tilsammen 25 sykehús, 78 poliklinikker og 5 asyls og spesialskolor. I gaver til misjonsarbeidet innkom der i hjemlandet 4,125,425 kroner og ute på misjonsmarkene kr. 641,486 kroner.

Jesu makt til
å frelse.

En kjent gudsfornekter skulde — således var det bekjent gjort — holde foredrag om «Grunnlaget for den kristne tro.» I samme by bodde der en sakforer som hadde vært skolekamerat og venn av foredragsholderen. Efter å ha sett sine eksamener begynte den unge sakforer sin virksomhet med de lyseste forventninger, han fikk en smukku huk og i de følgende år et par deilige barn. Men da skjedde det forferdelige, at han henfalt til drikke, og denne last bragte ham rett snart til ruinens rand. Hjemmet ble ødelagt, barnea forsvant og hustruens blomstrede skjønnhet falmet; han mistet sitt gode navn, opviklet sin karakter, og «vennene» forlot ham. Det siste skjedde da han en natt lå syk og elendig i en New Yorks alléer.

Men en dag fikk denne blekla-gelsverdige stakkars besøk av en virksom kristen, og denne sorget for at den forhulede mannen ble tatt inn i et hjem, hvor han ble vasket og lagt til sengs, og om morgen fikk han et måltid mat. Så ble det tatt kjærlig og inntrøngende med ham om å forandre sin levevis, og grepset av oblekkets alvor rakte den unge sakforer sin hånd opp mot himlen og utbrut: «Ved den allmektige Guds hjelp vil jeg gjøre ennu et forsøk. Denne gang gjelder det himmel eller helvete. Liv eller død for mig. Jeg vil med Guds bistand forlate flasken.»

Fra den dag drakk han ikke mer spiritus. Barna fikk igjen deres hjem, og hustruen blev etter en lykkelig ektefelle. Igjen optok han sin sakforervirksomhet. Da var det at han leste bekjentgjørelsen om nevnte foredrag, og han skrev straks et brev til sin tidligere venn av følgende innhold:

«Min kjære skolekamerat og venn!»

Jeg ser i avisen, at du i aften skal holde foredrag mot kristendommen og bibelen. Måsje kjenner du noe til min historie, siden vi skiltes, hvorledes jeg vaner min familie, odela mitt hjem, mistet mitt gode navn og alt, hvad en mann ellers holder for dyrebar i denne verden. Du skal vite, at jeg sank så dypt at jeg til sist var et stakkels foraktet utskudd, og da jeg mente at der ingen hjelpefante mere, ingen som kunde redde meg, da kom der en i Jesu navn og fortalte mig om hans makt til å hjelpe, om hans kjærlighet og omme medfølelse. Ved a høre om Kristi kors vente jeg mig til ham. Jeg fikk min hustru tilbake til mitt hjem sammen med mine barn og vi er lykkelige. Nu søker jeg å utrette alt det gode jeg formår...»

Men hvorledes kan du nu min ven, stå frem for folk i aften og klarlegge hva du har imot en religion den kommer ned til det dypeste dyp av helvete og finner mitt hjem og mine venner? Hvad

Du skal kalle hans navn Jesus.
Ti han skal frelse sitt folk fra deres synder.

I en betydning er alle mennene Guds folk.

Herren hører jorden og dens fyldt til og folkene som bor der. Salme 24, 1. I en søregen betydning er Israel Guds folk.

I åndelig betydning er bare de gjenfødte (freistle) Guds folk.

Kan dette folk synd?

Den naturlige stilling for Guds folk er den seirende i Herren, og dog viser Herrens ord i Joh. 2, 1 at synd kan forekomme. Erfaringsstafester også at Herren som altid ellers taler sant.

Vår tid er full av urettferdigheit, som også Guds folk står i fare for å bli smittet av. Urettferdigheit er synd. 1. Joh. 5, 17. Ofte merkes også at mennesker der vedkjenner sig Herren kan være uforsornlige, mistroiske, partiske o.s.v., hvilket er synd.

I vår tid undskyldes synd, gives et pent navn, ofte kalt «iten feil», uforsiktighet o.s.v.

Matt. 25 viser oss likeledes, jomfruer som engang hadde vært rene, men uten at de selv var klar over stillingen dog ikke var rede; oljen var ebbet ut. Synd hadde sneket sig inn i deres liv.

O, hvor synden er forferdelig besnærende.

Derfor salige budskap; han skal frelse sitt folk. Han som gav sig selv for oss, for å forløse oss fra all urettferdigheit og rense sig et eiendomsfolk nikkjert til gode gjerninger. Han gir ikke tapt med et, han skal frelse sitt folk.

Skal det lykkes? Hør du kjempepende — han vil frelse, — han vil atter ta sig av dig! De små barnehender fra krybben rekkes mot dig. — Fatt blott mot, gå til ham med all din nod, legg dig på ry i hans hånd. Han tar imot dig.

Av sondagsskoler er der 1395 med 43,329 elever.

Av skoler for øvrig hadde man 752 småskoler, 121 skoler for større barn, 56 skoler for voksne, 7 høiere undervisningsanstalter. De forskjellige misjonselskaper

— således var det bekjent gjort — holde foredrag om «Grunnlaget for den kristne tro.» I samme by bodde der en sakforer som hadde vært skolekamerat og venn av foredragsholderen. Efter å ha sett sine eksamener begynte den unge sakforer sin virksomhet med de lyseste forventninger, han fikk en smukku huk og i de

— således var det bekjent gjort — holde foredrag om «Grunnlaget for den kristne tro.» I samme by bodde der en sakforer som hadde vært skolekamerat og venn av foredragsholderen. Efter å ha sett sine eksamener begynte den unge sakforer sin virksomhet med de lyseste forventninger, han fikk en smukku huk og i de

— således var det bekjent gjort — holde foredrag om «Grunnlaget for den kristne tro.» I samme by bodde der en sakforer som hadde vært skolekamerat og venn av foredragsholderen. Efter å ha sett sine eksamener begynte den unge sakforer sin virksomhet med de lyseste forventninger, han fikk en smukku huk og i de

— således var det bekjent gjort — holde foredrag om «Grunnlaget for den kristne tro.» I samme by bodde der en sakforer som hadde vært skolekamerat og venn av foredragsholderen. Efter å ha sett sine eksamener begynte den unge sakforer sin virksomhet med de lyseste forventninger, han fikk en smukku huk og i de

— således var det bekjent gjort — holde foredrag om «Grunnlaget for den kristne tro.» I samme by bodde der en sakforer som hadde vært skolekamerat og venn av foredragsholderen. Efter å ha sett sine eksamener begynte den unge sakforer sin virksomhet med de lyseste forventninger, han fikk en smukku huk og i de

— således var det bekjent gjort — holde foredrag om «Grunnlaget for den kristne tro.» I samme by bodde der en sakforer som hadde vært skolekamerat og venn av foredragsholderen. Efter å ha sett sine eksamener begynte den unge sakforer sin virksomhet med de lyseste forventninger, han fikk en smukku huk og i de

— således var det bekjent gjort — holde foredrag om «Grunnlaget for den kristne tro.» I samme by bodde der en sakforer som hadde vært skolekamerat og venn av foredragsholderen. Efter å ha sett sine eksamener begynte den unge sakforer sin virksomhet med de lyseste forventninger, han fikk en smukku huk og i de

— således var det bekjent gjort — holde foredrag om «Grunnlaget for den kristne tro.» I samme by bodde der en sakforer som hadde vært skolekamerat og venn av foredragsholderen. Efter å ha sett sine eksamener begynte den unge sakforer sin virksomhet med de lyseste forventninger, han fikk en smukku huk og i de

— således var det bekjent gjort — holde foredrag om «Grunnlaget for den kristne tro.» I samme by bodde der en sakforer som hadde vært skolekamerat og venn av foredragsholderen. Efter å ha sett sine eksamener begynte den unge sakforer sin virksomhet med de lyseste forventninger, han fikk en smukku huk og i de

— således var det bekjent gjort — holde foredrag om «Grunnlaget for den kristne tro.» I samme by bodde der en sakforer som hadde vært skolekamerat og venn av foredragsholderen. Efter å ha sett sine eksamener begynte den unge sakforer sin virksomhet med de lyseste forventninger, han fikk en smukku huk og i de

— således var det bekjent gjort — holde foredrag om «Grunnlaget for den kristne tro.» I samme by bodde der en sakforer som hadde vært skolekamerat og venn av foredragsholderen. Efter å ha sett sine eksamener begynte den unge sakforer sin virksomhet med de lyseste forventninger, han fikk en smukku huk og i de

— således var det bekjent gjort — holde foredrag om «Grunnlaget for den kristne tro.» I samme by bodde der en sakforer som hadde vært skolekamerat og venn av foredragsholderen. Efter å ha sett sine eksamener begynte den unge sakforer sin virksomhet med de lyseste forventninger, han fikk en smukku huk og i de

— således var det bekjent gjort — holde foredrag om «Grunnlaget for den kristne tro.» I samme by bodde der en sakforer som hadde vært skolekamerat og venn av foredragsholderen. Efter å ha sett sine eksamener begynte den unge sakforer sin virksomhet med de lyseste forventninger, han fikk en smukku huk og i de

— således var det bekjent gjort — holde foredrag om «Grunnlaget for den kristne tro.» I samme by bodde der en sakforer som hadde vært skolekamerat og venn av foredragsholderen. Efter å ha sett sine eksamener begynte den unge sakforer sin virksomhet med de lyseste forventninger, han fikk en smukku huk og i de

— således var det bekjent gjort — holde foredrag om «Grunnlaget for den kristne tro.» I samme by bodde der en sakforer som hadde vært skolekamerat og venn av foredragsholderen. Efter å ha sett sine eksamener begynte den unge sakforer sin virksomhet med de lyseste forventninger, han fikk en smukku huk og i de

— således var det bekjent gjort — holde foredrag om «Grunnlaget for den kristne tro.» I samme by bodde der en sakforer som hadde vært skolekamerat og venn av foredragsholderen. Efter å ha sett sine eksamener begynte den unge sakforer sin virksomhet med de lyseste forventninger, han fikk en smukku huk og i de

— således var det bekjent gjort — holde foredrag om «Grunnlaget for den kristne tro.» I samme by bodde der en sakforer som hadde vært skolekamerat og venn av foredragsholderen. Efter å ha sett sine eksamener begynte den unge sakforer sin virksomhet med de lyseste forventninger, han fikk en smukku huk og i de

— således var det bekjent gjort — holde foredrag om «Grunnlaget for den kristne tro.» I samme by bodde der en sakforer som hadde vært skolekamerat og venn av foredragsholderen. Efter å ha sett sine eksamener begynte den unge sakforer sin virksomhet med de lyseste forventninger, han fikk en smukku huk og i de

— således var det bekjent gjort — holde foredrag om «Grunnlaget for den kristne tro.» I samme by bodde der en sakforer som hadde vært skolekamerat og venn av foredragsholderen. Efter å ha sett sine eksamener begynte den unge sakforer sin virksomhet med de lyseste forventninger, han fikk en smukku huk og i de

— således var det bekjent gjort — holde foredrag om «Grunnlaget for den kristne tro.» I samme by bodde der en sakforer som hadde vært skolekamerat og venn av foredragsholderen. Efter å ha sett sine eksamener begynte den unge sakforer sin virksomhet med de lyseste forventninger, han fikk en smukku huk og i de

— således var det bekjent gjort — holde foredrag om «Grunnlaget for den kristne tro.» I samme by bodde der en sakforer som hadde vært skolekamerat og venn av foredragsholderen. Efter å ha sett sine eksamener begynte den unge sakforer sin virksomhet med de lyseste forventninger, han fikk en smukku huk og i de

— således var det bekjent gjort — holde foredrag om «Grunnlaget for den kristne tro.» I samme by bodde der en sakforer som hadde vært skolekamerat og venn av foredragsholderen. Efter å ha sett sine eksamener begynte den unge sakforer sin virksomhet med de lyseste forventninger, han fikk en smukku huk og i de

25 sykehust, 78
5 asyler og spe-
lauer til misjons-
deler i hjemlandet
og ute på mil-
641.486 kroner.

har du å si mot en religion som
deine?»
Foredragsholderen leste brevet
opp for forsamlingen, og derpå sa
han: «Mine damer og herrer, jeg
har intet å si mot en religion der
kan utrette dette for en mann.»

SPREDTE FELTER

På farten.

Mandal:

Fortsatte med møter i Mandal fredag og lørdag. Søndag var det bra med folk og åpent å vidne ut fra Herrens ord. Det er store muligheter i Mandal. Trost er en av de steder som har de beste anledninger nettopp nu, av de steder jeg hittil har besøkt denne tur.

Spangereid:

Fra Mandal stod turen til Spangereid. Det er to nokså store bedehuse i Spangereid sogn, som de frie venner eier. Et i Svennevåg og et i nærmheten av Spangereid kirke. Her har det gått bra med virksomheten i flere år. Br. Gustav Svennevåk og flere brødre har i årene løp stått i spissene for arbeidet her og ikke spart sig.

Det må alltid være noen som stiller til rådighet for Guds sak om det skal gå godt.

Første møte var på Svennevåk og her var det avskjedsmøte for str. Anna Jensen også samme dag. Det var bra med folk og tror Gud virket særlig på de ufrelste.

Ondsdag var det møte ved Spangereid. Det var ikke så mange folk, men et åpent og godt møte. Flere av brødrene var på sjoen. Det var hummerfiske som nu står for doren og da reiser de «mann av hus» ble det sagt. Torsdag og lørdag var også møte på Spangereid og fredag og søndag på Svennevåk. Det var en vekkelsesånd over møtene og fikk det inntrykk, at hvis bare en brot av og overga sig, kom det nok flere.

De ufrelste var meget påvirket av Gud og tror de står foran en vekkelse der nu. Br. Svennevåk er en ivrig og opofrende broder og deres hjem står åpent for Herrens vidner. Gud skal velsigne dem for hvad der gjøres i hans navn.

Kvinnesdal:

Neste sted var Liknes i Kvinnedal. Var også en liten tur innom og hilste på br. Evenstad og familie. Br. Evenstad er en arbeidssom og strevsom mann og har fått bygget seg et riktig praktisk og kjekt hus. Det var enda ikke helt ferdig, men de kunde bo der. Vigeland i Sør Audnedal er stedet hvor de har bygget og her har de også anledning til å arbeide for Herrens sak. Det er nesten ingen fri virksomhet der og de har nu oppatt arbeidet med regelmessige møter.

Liknes er et ganske stort sted. Her kommer sørlandsbanen til å gå. Der arbeides på den nu. Her er som en liten by, flere butikker, hoteller, bilverksteder og mere.

Første møte på lokalet «Salem» var ikke noe større besøkt. Heller ikke de andre møter torsdag og fredag var det mange, men åpent å vidne om Gud. Lørdag hadde de vennefest og da var det samlet en del venner. Det ble et «greit» møte, som de sier her.

Søndag var siste møte denne gang her. De ventet br. A. C. Gabrielsen fra Stavanger hit man-

dag og det var viist meningen han skulle stanse en tid her. Søndagens møter var også åpent og godt. Det var også manstedet tilstede. Gud velsigne

G. I.

Oxford-bevegelsen.

Denne bevegelse er blitt en faktor som må regnes med i vår tids religiøse liv. Den er utgått fra Oxford og har sitt navn derfra. Den har vunnet mange tilhengere, vakt stor oppmerksomhet og har særlig fått inngang blandt de høyere samfundslag.

Noen av de punkter som særlig fremheves og legges vekt på i denne bevegelsen er blandt annet: Absolutt årlighet, å bli ledet av Gud og tjene Gud etter Guds Ands ledelse. De har sine stille stunder, helst om morgenen, hvor de venter at Gud skal gi dem inntrykk for dagen. De har sine sammenkomster hvor de bekjenner sine nederlag og forteller om sine seire over sig selv og sinne. Alt skal være absolutt ærlig.

Bevegelsen møter også motstand likevel som den har sine tilhengere. Særlig er det den stilling den inntar til de gamle sammenkomster og Jesu forsoningsverk blitt kritisert.

«Der finnes praktisk talt ingen utleggelse av Guds ord, ingen bonn, ingen salmesang, men stadig vidnesbyrd om forandringen som er skjedd ved berøringen av Oxfordbevegelsen», sier en der har studert bevegelsen på nærmere hold. Når han hører «sharing» kan man ofte bedres over at Jesus Kristus og hans gjerding aldeles ikke nevnes. Dessverre er regelen at jo holere plass en blir i tiden inntar i Oxford Gruppe bevegelsen desso mindre nevner han om Gud, om Kristus og hans frelse,» sier vedk. forfatteren videre.

En annen som skriver om bevegelsen, uttaler blandt annet: «Gruppebevegelsen har gitt mig nøkken til den rette sjelpleie. Hvor ofte har jeg ikke på en anklagende og dommende måte møtt en feilende broder uten å gi akt på mig selv ifølge Gal. 6, 1» og uttaler sig meget begeistret over hvordan bevegelsen har gitt ham av velsignelse og åpenet hans øyne for mange herlige sannheter. Nu er vel saken den, at denne bevegelsen, som alle bevegelser, har sine sterke og svake sider. For oss troende der ønsker å følge Guds ord er den dog overfordig, etter min mening. Vi trenger ikke en ny «Gruppe», men å bli fort dypere inn i Guds ord. Vi som har forsøkt å ordne oss etter Herrens ord, så langt vi har sett, behøver ikke en ny «bevegelse», men det vi trenger er å bli ført mere inn i Guds eget ord og bli «Ikke bare ordets hørere, men ordets gjøvere.» Vi får nok innromme vår tilkortkommenhet og vår mangel på lys i Guds ord, men veien er ikke å få noen ny «bevegelse». Det gjelder å bli grep av Gud og bygge videre etter Herrens ord.

G. I.

— Den eneste rettferdigheten som kan regnes for noe, er den som ikke krymper sig når Gud legger sin malestokk på den.

MISJONS-RØSTEN

Mesteren kaller!

Mel.: Jesus med frelse kom ned til vår jord.
Mesteren er her og kaller på deg,
kaller til arbeid i sin vingård hos sig,
sier kom hit, her er plass for enhver som jeg har fått rense så ren han nu er

Kor :

Stil dig fra frem just som du er.
Han vil jo danne det velserte ler.
Han tar dig på hjellet om sonder du gikk,
Inntil dig han får i den skjønneste sklikk.

I vingården er plass for ethvert lite kar som Mesteren renset og heiligt har benyttet til bruk kun for Mesteren selv så ferdig det står på han vink gir dertil.

Kor :

Vi stiller oss frem slik som vi er

& slipes og dannes av Mesteren kjer.

Han skal nok få sklikk på det skrappe-

lige kar,

navnet Mesteren han fremfor alle jo har

nedtrykke ham, men den ydmiske skal holde fast ved øre. Amen.
Nåde og fred være med eller alle.

C. O. Blegeberg.
Konovs gt. 21, Oslo.

En rett verdiansettelse.

En ung doktor hadde optatt praksis i en stor by. Men her var mange andre lager og han syntes han forsvarde ganske blandt dem.

Hans far som var bonde, kommer en dag på besøk.

— Nu, hvordan går det for dig, gutten min? sa far.

— Det går slett ikke, sa sonnen. Jeg gjor ingen ting.

Den eldremanns ansikt fikk et bedrevet utseende, men han talte opmuntrende til sonnen. Senere på dagen reiste de sammen til en «fril klinik». Her hadde sonnen en ulemmet stilling. Han pleiet å tilbringe en times tid hver dag for å hjelpe fattige, ubemidlede mennesker.

Faren satt taus og stille og i-akttok sonnens arbeide med stor interesse. Og lægen glemt ganske at faren var tilstede, han offret sig helt for patienten og med stor dyktighet hjalp han de stakkars lidende mennesker. Da tiden var slutt hadde 25 fattige, ubemidlede mottatt gratis hjelp.

Så sier farn plutselig: «Jeg trodde du fortalte meg at du ingenting gjorde. Dersom jeg kunde hjelpe 25 mennesker i en måned slik som du har gjort i en time, så vilde jeg takke Gud for at mitt liv hadde vært av noen nytte.»

«Ja, men der er jo ingen penge i dette,» forklaarte sonnen.

«Penger!» ropte den eldremann. «Penger! Hvad er pengene mot å bli til gavn for sine medmennesker. Brig dig en god dag om pengene, hold du bare på med dette arbeide. Jeg skal med gledde arbeide på gården og tjene pengen til ditt underhold så lenge jeg lever — ja, jeg vilde sove fredfullt hvert natt ved tanken på at jeg hadde hjulpet dig så du kunne hjelpe disse lidende medmennesker.»

Innvandringen i Palestina.

Under oktober 1933 innvandret til Palestina 4449 jøder, av hvilke 410 var s.k. kapitalister, personer med minst 1000 pund i formue. I november 3337, hvorav 538 kapitalister. Ialt har ca. 33000 jøder innvandret gjennom forrige år, men der rader fremdeles stor mangel på arbeidskraft i de jødiske kolonier. Om ikke den engelske regjering av frykt for økonomske tilbakeslag og av hensyn til den arabiske nasjonalisme hadde bremset innvandringen, ville de jødiske emigranter antall ha vært mange ganger større.

På gaten.

«Hvorledes er du kommet her?» spurte presten en mann i fengslet. «Jo, veien hertil hørte jeg på gaten,» svarte mannen. «Som liten gutt snak jeg mig ut på gaten så ofte jeg kunde se mitt snitt der til. Og på gaten hørte jeg å være doven, på gaten hørte jeg å banne, på gaten hørte jeg å sjele. Ja hr. pastor, det var på gaten jeg hørte det som bragte mig hit.»

R. Ed.

Vekkelse blandt frimisjonen i Ålesund.

I skarevis kommer folk til mottene. Vårt eget kjære tempel har vi måttet rømme for å leie større lokaler, skriver R. Gürtnér i Misjonsbladet. Turnhallen har vært benyttet, den har sitteplasser til

1. Pet. 5 og siste del av 5. vers:
Ti Gud står de hoffelige imot, men de ydmiske gir han nåde. I 6. vers står således skrevet: «Ydmyker eder derfor under Guds veldige hånd, for at han må oppholde eder i sin tid.»

Salm. 138, 6, står så: Ti Herren er hei og ser til den ringe, og den hoie kjänner han langt fra. Ordsp. 20, 23. v. står følgende sannhet: «Menneskenes hoffmot skal

Vinne eller tape.

Forts. fra 1. side.

har til og med hørt et helt sang kor i en foss og jeg kan høre toner når regndråpene faller», sa hun. Jeg sukket til Gud i mitt hjerte: «Kjære Gud, gi mig et øre så jeg kan høre når sildig regnet dråper faller!»

For noen er det bare brus, der hvor andre hører toner i bruset. Det er velsignet, når Gud får åpne våre øre, så vi kan høre på lærlingens måte. Da skjer det noe der ikke i hjertets verden. Åre være Gud!

IV.

Så sier Frelseren videre: «Med det mål som I måler med, skal også måles til Eder, og enda mere skal bli eder tildelet.»

Hvad kan han da mene med det? Kan han mene, at vi skal måle til oss velsignelsen. Ja, det mener han. Men, sier noen, Gud gir ikke änden etter mål. Det har jeg visst lenge. Men det er vi som måler forstår du og vi får så meget som vi måler ut og ikke mere. Kilden er gitt oss og rikdommen er i Kristus, men de har aldri mene enn du tar ut i tro, og det er så meget du har oplevet. Det er velsignet når vi begynner å måle til oss og ber Gud at troesmålet må utvides, så vi må kunne ta imot større og rikere velsignelser i Herren. Det vilde være godt om Gud i disse dage fikk utvide troesmålet mere, så han fikk inngå noen flere velsignelser som de vi allerede har oplevet. Det er hvad vi behøver. Vi må ikke tro, at vi har oplevet det aller høieste i og med Andens døp. Det er da det begynner og forutsetningene til å gå inn i løftesværsignelsen blir større og større. Det skulde vel være underlig, om vi ikke kan bare litt mere, bredre og sørstre, idag enda Gud depte oss i den Hellige And. Det skulde vel være underlig om vi ikke skulde kunne forvalte velsignelsene litt bedre også nu, om Gud sendte en bolge iblandt oss.

Da jeg leste Apgj. 4, syntes det å være en stund i den første forsamlings tid, da de utvidet troesmålet betydelig. Et underverk var skjedd, en kreppling var blitt helbredd gjennem Peter. Man begynte å få sinene opp for undernes betydning, idet at de stadsfestet ordet, og man begynte å tro på at Gud fortsatt skulle gjøre under. De bad: «Rekk ut din hånd til helbreddelse og til tegn og undergjerninger ved din hellige tjener Jesu navn.» Man mener — og det får man ofte høre — «Ja, det var den gangen det», og så undres man på om det skal fortsette. Det var en virkelighet som de hadde fått tak i og de trodde, at det skulle skje enda mere. Det skjedde også mere. Det ene undret etter det andre. Det var en slik kraft over dem, så når Peter gikk på gaten i Jerusalem og hans skygge falt over den ene etter den andre, som var syke, blev de helbreddet. Ja, det tror du på? kanskje noen tenker. Ja, pris skje Gud, det tror jeg på og jeg har aldri tatt skade av det. Gud formår å utføre slike gjerninger også i denne tid, og hele landet er gitt oss. Vi har allikevel ikke mere enn det vi tar ut i tro. Derfor sier Frelseren i dag som før: «Med det mål som I måler med, skal også måles til ikke har funnet samfundet med

eder, og ennu mere skal bli eder tildelet.»

V.

Videre sier han også her: «Til den som har, til ham skal det gi ves.» Det er nok noe som vi alle sammen begirer og forstår, at jo rikere et menneske blir i kunnskap, jo større muligheter har det til å få enda større kunnskap. Jo lettere er det å løse enda større problemer. De løser sig etterhvert, etter som kunnskaper vokser.

Et menneske som er meget rik, har større muligheter for å bli enda rikere enn den som ingennting har. Har man en million er det større utsikter til å få en million til, idet minste større utsikter enn den som intet har. Slik er det også på det andelige området, at jo mere man oplever, jo mere man tar ut, desto større mulighet har man til å ta ut enda mere. Åre vere Gud! Det er så underbart, når Gud får føre menneske inn i et andelig velstand. Da kommer de inn i muligheten og større muligheter er mere og mer forhanden. Når Gud får fylle hjertet og man kommer inn i andelig overflod, tenk hvor det går lett å elske, hvor det går lett å be og hvor det går lett å tro. Ja, det stiger over hele linjen, jo mere man oplever. Men hvordan er det, da når man synker? Det er presis likadan som når forvaltningskapitalen synker for en forretningmann. Det går nedover, det blir dårligere år etter år. Men etter som forretningen stiger, stiger muligheten og driftskapitalen blir større og større. Du som er frelst, dine muligheter er vel større idag som for et år tilbake? Det går vel opover, så det ikke går nedover? Ti det går i den ene eller den andre retningen.

VI.

«Ti den som har, til ham skal gives; men den som ikke har, fra ham skal tas også det han har». Det er et meget underlig ord og jeg gikk i mange år og tenkte på dette ord og forsøkte å få en løsning på det. Jeg forsøkt at det lå noe der, bare jeg kunne få tak i det. Jeg husker, da jeg engang gikk på en gate i en by her i landet og skulde til et møte og bare tenkte på det ordet, så var det som noen skulde stått ved min side og sagt: «Begriper du ikke at det er anledningen?» Det står at det skal tas i fra den som ikke har. Den som ikke har no fins det jo ingen ting å ta hos og enda skal det tas. Men den som ikke har, har enda noe, han har anledningen til å få noe. Men så går også anledningen fra ham og når den er gått sitter man igjen i sin fattigdom, da er man utar.

Du kan sitte her utarmet, tom og fattig, men du har anledningen igjen. Du har anledningen nu og Herren kan møte din tomme sjel, så det flyter over. Men tenk om du forakter anledningen og anledningen går fra dig og du er ikke fattig, hvordan går det da? Du kommer til å stå der, som den dårlige jomfru i natten og du mangler olje når du møter i privat-huse hvis antallet overstiger 10 personer.

Kristus. Du har en anledning nu, da Jesus vil møte dig og forvalte alt i ditt liv. Du kan bli den rikeste av alle rike på det andelige området, hvem du enn måtte være. Men tenk om du lar anledningen gå fra dig. Du tales det også om dig som den som ikke har. Det er gripende å lese åpenb. annet kap. om Efesoforsamlingen engel, som hadde mistet sin forste kjærlighet. Hvad sier Herren til ham? Han sier: «Jeg skal flytte dit lysestake fra dens plass, hvis du ikke omvender dig. Han hadde mistet sin første kjærlighet. Så skulde også lysestaken tas bort fra hans liv. Det er en alvorlig sak: Det tas ifra den som ikke har.

Vi lever i denne tidsalders sene kveld og smart er Jesus her. Men enda lever vi i de store muligheter, enda har vi anledningene og store ting kan skje. Må ingen la anledningene gå fra sig, or gär de fra dig, skal det bli sandhet også for dig: Det skal tas fra dem som intet har. Amen.

(Evangelii Härold).

Lysende ansikter.

En der har svære kamper & gjennengå, ytret forleden dag følgende:

«Jeg skulde ønske mange mennesker visste hvor styrkende det kan være bare å se dem. Jeg er ofte kommet til å kjøre i sporvogn sammen med en eldre herre og dame, ogross de intet visste derom, var det for mig en vinnig å sitte i deres nærmhet. De strålte av godhet og vennlighet, og jeg behøver bare å se på dem for å kjenne mig mindre nedslått og forsagt. De selv har ingen anelse om den tjeneste de har gjort mig.»

Hvor godt om alle kristne blev sige bevisst at bare deres ansiktstrek virker på deres omgivelser. De vilde viselig mere akte på å bare til synne et vennlig og blidt ansikt istedenfor de gretne miner man ofte får se.»

Hvad taler du mest om?

Det fortelles om en kristen kvinne som syntes å være så full av bekymringer. En eftermiddag fikk hun besøk av sin forstander, og da talte hun i et sett i tyve minutter om sine besværligheter. Da hun var ferdig med alle sine besværligheter over dette og hint, sa forstanderen:

«Nuværlig, kjære venn, De har talt i tyve minutter og fortalt mig alt om Dem selv, men De har ikke sagt et eneste ord om den Herre Jesus Kristus. Har De da ingen ting å si om ham som har gjort så meget for Dem?»

Da lyste hennes ansikt op, og hun svarte:

«Ja, De har rett, han som er så elskelig.»

Og her lærté hun å glemme sine besværligheter ved å tale om ham.

Italia.

Ifølge en meddelelse til Evangelistbladet, Danmark, er møtefriheten ophevret i Italia. Den nye lov forbry absolutt noen forsamlinger der ikke er anerkjent av staten, rett til å ha møter. Det er også forbudt å ha møter i privat-huse hvis antallet overstiger 10 personer.

DE YNGRES SPALTE

HVEM ER JESUS?

En lærer hadde en gang oppfordret sine elever til skriftlig å besvare dette spørsmålet: «Hvem er Jesus?» Da han hadde lest avsnittene, sa han, idet han holdt et barns tavle frem: «Det er flere gode svar som er gitt, noen kortere, andre lengre; men dette er det beste av dem alle. En av de små piker har bare skrevet: «Jesus er min frelsers!»

ET BARN SKAL LEDE DEM

Den berømte misjonær, John G. Paton, forteller et tildragelse som klarlig belyser dette. Misjonstasjonen ble en gang overfalt av hendinger; huset ble omringet av de ville, som hadde besattet. Å myrde misjonærene. Paton ble senn undslapp sine foreldre på en eller annen måte, og de oppdaget ham til sin forskirkelse dansende av glede omkring blandt de bevebnede krigere. Han kastet sine armer omkring de villes hals og kysset dem, den ene etter den andre, til deres store forbauselse. Til slutt satte han sig på hoveddugningen, kog og pratet ganske gemyttig med dem i sitt barnepråk. Han skjedde dyktig på dem, fordi de var «slemme! slemme!» De ville, skumle krigere be-

gynte så smatt & smile; en annen kom over dem, og de stakk hurtig av, den ene etter den andre. Paren var over, og misjonærene hadde et godt eksempel på Herrens ord: «Et lite barn skal lede dem.»

JEG KJENNER DIG!

En liten, blind pige hadde allerede tilbragt et år på et blindeinstitutt, da hun en dag fikk besøk av sin mor.

Stille og uten å si et ord trådte mannen inn i det værelse hvor barnet oppholdt sig, og da hun var kommet helt hen til det, rakte hun sin hånd ut og la den blidt på den lille pige hode, mens hun sa stadig intet.

Da barnet merket berøringen, grep det godt hånden og ropte: «A, jeg kjenner dig, jeg kjenner dig, mor!»

Saledes står også frelseren ved siden av dig, kjære leser, når det er merkt omkring dig, og du ikke kan se den vel som ligger foran deg. «Jeg kjenner dig!» sier din frelses, idet han legger sin usynlige hånd på din skulder eller ditt hode.

Kan du da svare ham som det blinde barn svarte sin mor: «Jeg kjenner dig!»

Der er dem som strør ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom.

Ordspr. 11, 24.

Kina.

F. O. SHRÖDER:

A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo.
STR. DØRUM OG KARLSSEN:

Janette Bruu, Welhavensgt. 10.

Oslo.

HELGA LUNDEBY:

Jul. O. Lind, Moss.

RUTH PEDERSEN OG

ESTER HERUDSTIG

O. Ekornes, Jarvelen 11, Lilleaker.

JENS FJELD:

K. Aarmo, Skist.

OLGA SCHULT:

Gerd Siveland, Rosenborgsgt. 1, Oslo.

ALFHILD BJERVA:

Torolf Andersen, Serligt. 15, Oslo.

SIGNE PEDERSEN OG

INGA JOHNSEN:

Th. Wessel, Nordstrand st.

M. PAULSEN OG IDA LORENTSEN:

Misjon-Resten, Sarpsborg.

TORKILD RASMUSSEN:

Jul. O. Lind, Moss.

BERNHARD NILSEN:

Nilsine Kristiansen, Sydneshaugen 13, Bergen.

GUNHILD GUNDERSEN:

Leone Johnsen, Bråviken pr.

Staube.

ASTA THUEN:

Edith Olsen, Solheimsgt. 1 a, Bergen.

AFRIKA.

INGRID LØKKEN:

Skredderm. Olaf Andersen,

Schestedsgt. 3 a, Oslo.

HILMA HERMANNSEN:

Ole Krogstad, Soll, Rælingen.

MARGIT HARALDSSEN:

Henrik Johansen, Levengård, Lilleaker pr. Oslo.

HANSINE NESFOSEN:

Constance Nestdal, Solheimsgt. 40, Bergen.

MARTHA KVALVAGNES:

Anna Næsdal, Sydneshaugen 6, Bergen.

DEN NORSKE KONGOMISJON.

JENS GLITTENBERG:

R. Lekkingholm, Mosterhamn.

ALB. M. CHRISTIANSEN:

Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

Argentina.

BERGER N. JOHNSEN:

H. H. Sensteb, Otterholtd. Ba., Telemark.

India.

ANNA JENSEN:

Amalie Carlsen, V. Porsgrunn.
DAGMAR JACOBSEN:

Sverre Severinsen, Smittestromsveien 19, Drammen.

FRANCK DESMOND:

Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.

BORGHILD NORDLI:

Dankert Jorgensen, Gunnar Bergs vei 36, Narvik.

HANS SVENDBERG:

Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.

ALFHILD HOLMEN:

Skredderm. Olaf Andersen, Schestedsgt. 3 a, Oslo.

HILDA WERGEDAL:

Jens Jarnes, Passabek p. o. Sandvær.

RAKEL EDWARDSEN:

Hans Hansen, Brydelekkjen, Kongeberg.

B. og GUNHILD FINSTROM:

Fru Gudrun Berntsen, Kvitesæd, Telemark.

Finmark.

DORTHEA KLEM:

Tora Flannerud, Danvik, Drammen.

OSKAR GAMST, Breivikbotn.

HENRIK EILERTSEN, «Betel», Storsteinnes, Balsfjord.

DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.

ANDREAS MATHISEN, V. Jakobselv.

KRISTIAN SKIPPERUD, Kistrand.

Porsangerfjord.

Hjemmeværende misjonærer.

TOMINE EVENSTAD:

Vigeland, Sor Audnedal pr. Mandal.

DAGMAR ENGSTROM:

O. Ekornes, Jarvelen 11, Lilleaker.

PEDER EVENSTAD, Vigeland, Sor Audnedal pr. Mandal.

CHRISTOFA BRUNDTLAND:

L. Hvilsted, Landasvei 12 E., Bergen.

«Glommens» trykkeri, Sarpsborg.